

Proloog

Het zijn geluiden. Ze zijn er altijd. Nooit is het stil, nooit zijn ze weg. Ook midden in de nacht, ook als ik net wakker ben.

Soms fluisteren ze. Dan zou ik willen vragen waar ze het over hebben. Wat ze nu weer van plan zijn.

Ik ben de enige die het hoort; alleen ik hoor stemmen.

Woorden en zinnen die niemand begrijpt omdat ze er niet zijn. Niet bestaan in de echte wereld.

Soms zou ik willen dat ik het kon opnemen. Wat als ik de herrie in mijn hoofd kon delen met mijn vrienden? Ik weet zeker dat ze dan heel hard wegrennen, op de vlucht slaan. Maar niet zonder mij, want zo zijn ze niet. Mijn vrienden laten mij nooit in steek, nooit alleen, dat weet ik zeker.

Tom gaat zeggen dat het nep is, Ilse gaat haar vriendinnen WhatsAppen en Diederik gaat slome vragen stellen. Hij vindt mij raar, dat voel ik gewoon. Zelf is hij ook dwaas 😊 Ook hij durft de waarheid niet op te biechten. Maar we zijn vrienden, al heel lang. We blijven aan elkaar verbonden. Zelfs als mijn pijn stopt en ik er niet meer ben, er niets meer is...

Noem het geen leegte, maar liefde.

Regien

Ik ben moeder. Een trotse mama van drie zonen. Alle drie zijn ze me even lief, even dierbaar. Zij zijn de reden waarvoor ik leef; zij hebben al mijn dromen waargemaakt. Tot die fatale dag.

Op dat moment veranderde alles. Ons gezin belandde in een nachtmerrie. Niets is meer geborgen, alles werd grijs. Mijn zelfbeeld stierf en het werd stil in mij. De leegte is allesoverheersend. Toch is Ruud dichtbij. Mijn middelste kind is altijd in mijn buurt. Hij huist in mijn hoofd en in mijn hart.

Ik kan hem niet loslaten. Dat nooit!

Vragen... Ik ben op zoek naar zoveel antwoorden. Soms duizelt het in mijn hoofd, omdat ik het niet meer weet, niet meer kan rangschikken. Wat ging er mis? Waarom zag ik het niet?

Het kwam zo onverwacht, zijn dood. Niemand had het in de gaten; iedereen zag hem door de verkeerde bril. Mijn Ruudje, het lieve ventje dat altijd op zoek was.

Ik zie hem nog spelen, ravottend door de modder, samen met zijn broertjes.

‘Mama, waarom hebben kikkertjes geen haren?’

‘Omdat kikkertjes het nooit koud hebben.’

Hoe kon dit gebeuren? Ruud had al zoveel afscheidsbrieven geschreven. Al had ik er maar ééntje gevonden, een paar zinnen kunnen lezen, dan had ik het geweten. Dan had ik hem misschien kunnen redden. In zijn laatste brief schreef hij dat het hem speet en dat hij er met ons niet over kon praten. Ruud zag geen andere uitweg en besloot dat het mentale lijden moest stoppen.

Maar je kon over alles met ons praten, lieve Ruud. Altijd!

Ik heb nog een hele lange weg te gaan, omdat ik er wil zijn. Mijn tijd is nog niet om. Nog lang niet. Ik worstel met een schuldgevoel.

En *Léon*, hij zou willen dat hij de tijd kon terugdraaien. ‘Had ik maar meer geluisterd, mezelf meer opengesteld. Maar we deden het toch goed, Regien?’

Ik weet dat het gras elders niet groener is en dat ieder huisje zijn kruisje heeft, maar wat ons is overkomen kun je bijna niet verwoorden. Niet delen. Het is het ergste dat je als ouder mee kunt maken.

Soms zijn er dagen dat ik weer lach. Momenten waarin ik voel dat ik weer leef. Maar het vertrouwen is weg. Het idee dat Ruud niet meer thuiskomt, nooit meer op zoek gaat naar zijn sleutels of zijn was laat slingeren, mij nooit meer zomaar uit het niets een zoen geeft, kan ik niet verkroppen.

